

DIARI DE SESSIONS

JORDI Xuclà
Diputat de CIU
al Congrés

Aquesta setmana em mossego la llengua

EM CONTINC. Escric aquestes ratlles divendres a la nit. Han passat dos dies des que les urnes van donar a Convergència i Unió la vuitena victòria electoral consecutiva a les eleccions al Parlament de Catalunya. Aquest cop en vots i escons i amb 11 escons de diferència respecte al segon partit que, al seu torn, n'havia perdut cinc. Guanyadors a les quatre demarcacions, a 38 de les 41 comarques -al Vallès Occidental vam quedar a 700 vots de ser-ho, també- i a la ciutat de Barcelona. Guanyadors a 214 dels 221 municipis gironins. Han passat dos dies i els contactes per conformar una majoria parlamentària governamental ja han començat. De fet, aquesta mateixa nit ja arriben algunes informacions oficials i oficioses... però aquesta setmana, en el dietari de l'activitat política i de les impressions dels últims set dies, em mossegaré la llengua o, el que és el mateix, em continuaré a l'hora d'explicar vivències i desenvolupar opinions. No voldria que cap frase ni dada interferissin el més mínim en les negociacions. Insisteixo: escric divendres a la nit i potser que això

diumenge ja sigui aigua passada. Pot molt ben ser així però ja serà la setmana que ve el moment per deixar dit el que avui em guardo.

EL GUANYADOR. Artur Mas ha guanyat les dues eleccions a les quals s'ha presentat com a candidat a president de la Generalitat. Deixar el guanyador fora del govern ha provocat i provocaria tensions sobretot quan el projecte alternatiu es basa molt més en barrar el pas al guanyador i en l'ocupació del poder que no pas en un programa de govern coherent. Però no avancem escenaris. Fa massa anys que en aquest país la política ha rodolat per la pendent del fer riure. Des d'on sigui, hi haurem de pensar seriosament en els propers anys. Però en aquesta reflexió de conjunt no només ens haurem de posar estrictament a examen els que avui per avui estem actívament en la política. També haurem de tenir presents altres aspectes.

LA CAMPANYA. Aquest divendres Josep Cuní ha pronunciat a Tribuna de Girona una conferència sobre el moment

polític des d'una òptica periodística i també, cal dir-ho, de persona amb dimensió cívica i sentit de la responsabilitat civil. Cuní ha dit unes quantes coses amb les que puc estar d'acord. D'altres les redimensionaria. Però, sobretot, hi afegiria, en el moment actual de la política, el paper d'alguns mitjans. Aquesta recent campanya hem vist com diaris amb una patina de respectabilitat molt instal·lada en la població preguntaven als candidats sobre el seu plat preferit, quin cotxe tenien, una foto del seu rellotge, de les sabates... també un horòscop i un mitjà escrit ha innovat preguntant a les cinc dones dels cinc candidats sobre el comportament sexual dels seus marits al llit. Posats a preguntar, és una limitació preguntar només sobre el llit. Però és nou que les cinc formacions estiguin sotesmes a aquesta pregunta com si ella aportés quelcom a la conformació del vot a favor d'un bon governant. Certament, em respon en Cuní, les cinc dones s'han vingut a respondre amb major o menor pudor sobre aquest extrem. Com sigui, en la campanya és molt difícil discutir d'idees i projectes. Més

que mai és una galeria de frivolitats. Els partits hem entrat en el joc? Si. Els mitjans ens hi han invitat o, encara més, han modulats aquest perfil de campanya? També.

EL CONTROL. Continuant amb l'intercanvi d'idees amb en Cuní i amb els companys del sopar. Alguns mitjans es mouen molt més en la política trepidant de les declaracions i les contradiccions que no pas en el camp de la investigació. Vinc a dir que com a representant electe em sento molt poc controlat i avaluat pels mitjans de comunicació i per la societat civil organitzada. I que això no és així a tot arreu. Que hi ha democràcies més madures, menys irivoles, on el control i l'avaluació existeixen. A molts països europeus i als Estats Units. Però aquí, a vegades, sembla que resulta més rentable pujar a la tribuna dir-la de l'alçada d'un campanar que no pas parlar amb propietat de l'objecte del debat. I en aquesta variació del treball al parlament i a l'executiu hi ha fet molt la nova i estreta relació entre mitjans i política. El ponent de la nit ens invitava a fer una política del segle XXI. D'acord, però en els anys que estigui en l'honor, la il·lusió i les ganes de representar els ciutadans, ho continuaré fent mirant la lletra petita i pensant a llarg termini i no pas en el titular de l'endemà. La política no és una professió -tinc ofici i benefici al marge de la mateixa- però la política s'ha d'exercir amb professionalitat. Fa uns quants anys que aquest to s'ha perdut en la política catalana. Bàsicament perquè s'ha espanyolitzat en el sentit que ha adoptat les maneres de fer del periodisme madrileny. I alguns que fins abans d'ahir es deien independentistes sembla que s'hi senten còmodes amb aquesta assimilació.

CIUTADANS. Quasi 90.000 vots

per a una formació política creada fa mig any, Ciutadans de Catalunya, i que es declara frontalment antinacionalista i que farà bandera al parlament del tema de la llengua. Que portarà en seu parlamentària un dels debats que més pot remoure el pacte civil sobre la llengua de fa trenta anys: el català com a llengua vehicular de l'ensenyament primari. Només cal donar un cop d'ull als resultats per veure que entre un 75% i un 80% dels vots de Ciutadans provenen d'antics votants socialistes de l'àrea metropolitana. Els més bel·ligerants amb qualsevol plantejament catalanista. Durant la campanya alguns sectors del Partit Popular de Madrid han seguit amb delit el possible èxit electoral d'aquesta formació política. Fins i tot alguns mitjans -*El Mundo* i la COPE- han demanat el vot per ells. Ara veuen que el graner de vots és socialista. I que els seus ideòlegs són professors i pseudo-intel·lectuals més aviat liberals amb algunes notes del Partit Radical italià. Ens vam equivocar quasi tots, enquestes incloses. Aquesta formació no és espuma. Alguns socialistes analítics ja ho tenen estudiat. No vull dir noms perquè em diran que parlo amb... precisament aquesta setmana. Però altres més dominats pel jo de la política catalana dels últims tres anys, no ho volen veure. Ho haurien de tenir present a l'hora de prendre decisions. Ep, si volen, és clar!

LES GALLINES. Un home que és molt bona persona i un alcalde entregat al servei del seu poble, en Joan Casas, alcalde de Sant Feliu de Pallerols, els «lladres silenciosos» li han robat les gallines. Joan, ànims i a comprar noves gallines al Rengle dels dilluns a Olot. Ara el que es tracta és que no ens pispin més gallines. Just al revés, hem de tenir més galls i gallines que mai al corral per a la propera cita electoral, les eleccions municipals del 27 de maig de 2007, que tindran un aire d'ajust de vots a la llum dels acords de govern que s'acabin conformant. Sigui com sigui, ben forts cap al maig! Després del mal temps ve la bonança. Tornem-hi! Com sempre i per sempre.